

vi have, hans Handlemaades Forsvarlighed og Lovlighed ikke kan afgøres af Justitsministeriet, men kun kan afgøres ved Appel til højere Ret. Hvorvidt det her omhandlede er et af disse Tilfælde, skal jeg lade være usagt, da jeg, som sagt, ikke kender Sagen. Men selv om det var et saadant Tilfælde, vilde det dog ikke for den paagældende være til nogen Skade at klage til Justitsministeriet, naar han følte, at han havde Ret. Thi kom Justitsministeriet til den Anskuelse, at en saadan Udskrift ikke burde nægtes ham, selv om det mente ikke at kunne paalægge Retsbetjenten at udfærdige den, men at Spørgsmaalet altsaa skulde være underkastet Appel til højere Ret, vilde Justitsministeriet jo vel nok alligevel være i Stand til at skaffe Manden Hjælpemidler, f. Eks. ved, hvad der i et saadant Tilfælde er sket og utvivlsomt øjeblikkelig virkede, at stille ham i Udsigt, at han, hvis Retsbetjenten fastholdt sin Vægring ved at give Udskriften, kunde faa fri Proces til at appellere Retsbetjentens Afgørelse til Overretten. Derfor gør det ærede Medlem bedst i — det ærede Medlem havde gjort bedst i at have gjort det paa Forhaand — at gaa hjem til denne Klager og give ham godt paa Hovedet, fordi han ikke har fulgt det ærede Medlems Raad om at klage til Justitsministeriet — medmindre Forholdet skulde være det, som man af Klagerens Holdning næsten skulde tro, at Klageren selv ikke har nogen Tillid til sin Sags Rigtighed.

Nu tror jeg at have gennemgaaet alle de saglige Henvendelser, som ere skete til mig; de øvrige enkelte, der kunde være, skal jeg i alt Fald tage under nøje Overvejelse. Der staar altsaa nu kun tilbage for mig at besvare de forskellige Bemærkninger, som mig vedrørende ere fremsatte af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem udtalte sig gentagne Gange under sit Foredrag for, at han havde et stort Krav paa Taknemmelighed hos Ministeriet. Ministeriet burde være ham taknemmelig baade for det ene og det andet, og jeg ved snart ikke, for hvad det ikke burde være ham taknemmelig. Jeg vil straks erklære, at jeg er det ærede Medlem meget taknemmelig, ganske overordentlig meget taknemmeligt. Jeg er det ærede Medlem taknemmeligt for den Tale, han holdt her forleden, og for mange af de Taler, han ved tidligere Lejligheder har holdt baade her og andetsteds. I alle disse 11 Aar, hvori jeg har haft Sæde paa Rigsdagen,

har jeg sukket efter, at vi dog endelig maatte komme til den Tid, da det Valgfællesskab mellem Venstremænd og Socialdemokrater, som Tid efter anden har fundet Sted rundt omkring i forskellige Valgkredse, maatte briste. Jeg har gjort, hvad jeg kunde gøre, for at bringe dette Valgfællesskab til Ophør og for efterhaanden at indskrænke det til det mindst mulige, og jeg tror at have Lov til at mene, at mine Bestræbelser dog have hjulpet noget til, at vi nu ere komne dertil, at Maalet vel forhaabentlig kan siges at være naaet. Men den Bistand og gode Hjælp, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har ydet til at naa dette Maal, skal jeg aldrig glemme ham. Det ærede Medlem har erhvervet sig det overordentligste Krav paa min, jeg kunde gerne sige, evige Taknemmelighed.

Jeg er ogsaa det ærede Medlem meget taknemmelig for, at han over for den ærede Trafikminister forener sine Bønner med mine om, at vi snart maa faa en direkte Bane fra København til Køge. Det viser, at de Besøg, som det ærede Medlem førend de sidste Valg har aflagt nede i Køgekredsen, ikke have været uden Frugt, selv om det ikke har baaret den Frugt, som det ærede Medlem haabede, at de skulde bære. Jeg kan ikke tro andet, end naar nu det ærede Medlem og jeg og det ærede Medlem fra Nakskov (Reventlow) komme med hinanden ved Haanden og knæle for den ærede Trafikminister, maa vi meget snart faa en saadan direkte Bane fra København til Køge helst en med 12 Stationer.

Naar jeg nu skal til at omtale de forskellige Enkeltheder, som det ærede Medlem fremkom med i sit Foredrag, er det jo rimeligt, at jeg begynder med den af de Anker, det ærede Medlem fremdrog, som efter det ærede Medlems eget Foredrag var den alvorligste. Det er Anken over, at Censuren ved Sommerrevuerne forbyder at omtale Ministrene. Jeg maa sige, jeg er bleven lidt underlig til Mode ved at høre det ærede Medlem være saa vred over det. Jeg synes, at det var en Ting, som det ærede Medlem skulde være mig taknemmelig for, thi hvis Revueforfatterne kunde omtale Ministeriet, som de vilde, vilde jo det ærede Medlem ufejlbarligt faa den Ærgrelse og Kreperlighed at se, hvordan vi vilde blive roste. Naar jeg har udtalt til Censor, at han ikke burde lade Revueforfatterne behandle Ministrene i deres Revuer, er det af den rene og pure Beskedenhed. Det er fordi, jeg frygtede